

Arrest

nr. 64 143 van 29 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine. U bent sinds 1990 officieel gehuwd met V.B. (...), eveneens Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine. U had uw officiële inschrijving in het dorp Kartsa, maar verbleef feitelijk in het dorp Troitskaja.

De broer van uw echtgenoot, M.B. (...), was een gelovige moslim. Hij studeerde van 1994 tot 1998 aan een islamitisch instituut in Malgobek. Toen dit instituut gesloten werd, vertrok hij in 2000 naar Jemen om daar verder te studeren.

In 2005 keerde hij terug en kwam hij bij u en uw gezin wonen. In 2008 begon hij les te geven op de middelbare school van Troitskaja. Verder gaf hij thuis ook privé-lessen Arabisch aan kinderen.

Vanaf de zomer van 2009 werd uw schoonbroer geregeld opgeroepen door de FSB. Begin december 2009 kwamen er mensen van de FSB naar jullie huis, die uw schoonbroer mee namen. Ze namen ook

boeken en audio- en videocassettes van hem mee. Hij werd nog diezelfde dag 's avonds terug vrijgelaten. Via een neef van u, die bij de politie werkte, trachtten jullie zijn boeken terug te bekomen. Dit was echter niet mogelijk, zo vernamen jullie, omdat deze boeken al waren opgestuurd naar U. (...). Ook zou de naam van uw schoonbroer op een lijst geplaatst zijn.

Uw echtgenoot vroeg zijn broer daarom uit jullie huis te vertrekken, hetgeen hij ook deed midden december 2009. Nog in december kwamen er twee keer politieagenten langs om naar uw schoonbroer te vragen. Op 15 januari 2010 kregen jullie bezoek van gemaskerde mannen in camouflage-uniformen. Ze vroegen waar uw schoonbroer was. U en uw echtgenoot werden geslagen, als gevolg waarvan u in het ziekenhuis te Nazran verzorgd moest worden. Ook de wijkagent kwam maandelijks langs. In april 2010 werd jullie woning opnieuw omsingeld door gemaskerde mannen. Ze vielen binnen en vroegen opnieuw naar M. (...). Ze zeiden dat jullie alles moesten vertellen, zo niet zou het ook voor jullie slecht aflopen. Uw echtgenoot meende dat hij ook in het oog gehouden werd.

Op 29 april 2010 vertrok uw echtgenoot zoals gewoonlijk naar zijn werk. U werd later die dag door een vriend van uw echtgenoot opgebeld, die u vertelde dat hij de auto van uw echtgenoot had gezien op de Bakinski autoweg. De auto was beschoten, maar uw echtgenoot was niet aanwezig op die plaats. Die vriend had uw echtgenoot niet kunnen bereiken en had u daarom opgebeld. Ook een andere vriend van uw echtgenoot belde u daaromtrent op. Nadat u dit had vernomen, belde u uw broer op. Hij kwam u en uw zoon ophalen en nam jullie mee naar zijn huis. Jullie brachten ook de familie van uw echtgenoot op de hoogte en belden naar ziekenhuizen en politiebureaus om informatie te vinden over uw echtgenoot, maar dit leverde niets op. Twee dagen later belde hij u zelf op. Hij zei u dat u en jullie zoon U. (...) beter konden vertrekken. Hij kon u niet vertellen waar hij was, om u niet in gevaar te brengen, en zei dat jullie hem niet moesten proberen te zoeken.

Daarom regelde uw broer uw vertrek uit de Russische Federatie. Hij bracht u op 28 augustus 2010 naar Sjachtj (regio Rostov, Russische Federatie), waar jullie een zekere A.S. (...) ontmoetten. Deze nam u en uw zoon mee naar Donetsk, waar hij jullie in een appartement onderbracht.

Op 31 augustus 2010 bracht hij jullie van daar naar België.

Op 2 september 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

U toonde daarbij uw intern paspoort, de geboorteakte van uw zoon M. (...) en een medisch attest dat betrekking heeft op u. U maakte later ook kopies van het intern paspoort van uw echtgenoot over, evenals een attest van de school waar uw schoonbroer M. (...) werkte en een foto van u en uw gezin."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet, buiten het feit dat de aanslag op haar echtgenoot plaatsvond op 29 juli 2010 en niet op 29 april 2010 zoals in de bestreden beslissing vermeld werd.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetijë gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetijë gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit de verklaringen die u aflegde in het kader van uw asielaanvraag blijkt dat u uw land van herkomst verliet uit vrees voor uw leven en het leven van uw zoon Umar.

U werd zelf nooit gearresteerd of opgesloten, noch veroordeeld of aangeklaagd, maar verwees naar de problemen die u en uw echtgenoot kenden met de Russische autoriteiten vanwege de broer van uw echtgenoot. Deze had zowel in Ingoesjetijë als in Jemen aan een islamitische school gestudeerd en gaf sinds 2008 ook lessen Arabisch en islamgeschiedenis in jullie woonplaats Troitskaja (Ingoesjetijë). Daardoor kreeg hij problemen met de FSB, als gevolg waarvan hij midden december 2009 jullie woning verliet. Na zijn vertrek kregen u en uw echtgenoot bezoek van de politie, de wijkagent en gemaskerde mannen, die uw schoonbroer zochten. Op 29 april 2010 werd de wagen van uw man beschoten, toen hij van zijn werk terug naar huis keerde. Sindsdien zag u uw echtgenoot niet meer terug. U ging bij uw broer in Karabulak wonen, tot u de Russische Federatie verliet.

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Zo kan u met betrekking tot de problemen van uw echtgenoot, die zouden hebben plaats gevonden in de nasleep van het vertrek van uw schoonbroer, enkel vage verklaringen afleggen.

U verklaarde dat u uw echtgenoot niet meer terug zag, nadat hij op april 2010 naar zijn werk vertrokken was. U werd later op de dag door twee vrienden van uw echtgenoot opgebeld, die zijn wagen op de Bakinski autoweg hadden zien staan. Uw echtgenoot was echter niet aanwezig en ook niet bereikbaar (CGVS p. 3-4). U wist echter niet of er naar aanleiding van de beschieting van de auto van uw echtgenoot een onderzoek werd ingesteld door de autoriteiten.

U verklaarde dat de autoriteiten u daarover niet contacteerden, maar wist niet of ze mogelijks contact hadden opgenomen met uw schoonfamilie (CGVS p. 5). U gaf aan dat u na de verdwijning van uw echtgenoot bij uw broer in Karabulak ging wonen en zelf niets ondernam om de verdwijning van uw echtgenoot aan te geven (CGVS p. 4-5). U bleek echter niet op de hoogte of uw echtgenoot zelf ooit contact had opgenomen met zijn familie, uw schoonfamilie dus (CGVS p. 5). U wist evenmin of zijn familie iets had ondernomen om zijn verdwijning te melden, noch of zij ooit het bezoek hadden gehad van vertegenwoordigers van de autoriteiten, die uw echtgenoot zochten (CGVS p. 6). U onderhoudt dan wel geen rechtstreeks contact met hen, maar u kon zich onder andere via uw zus – met wie u wel contact onderhoudt (CGVS p. 3) – grondig informeren over deze zaken.

U liet echter na dit te doen, zonder daar een afdoende reden voor te bieden.

Overigens is het toch ook opmerkelijk dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat uw echtgenoot eind juli 2010 door onbekenden was meegenomen, nadat zijn auto beschoten was (vragenlijst CGVS p. 2), terwijl u daar op het Commissariaat-generaal hoegenaamd geen melding van maakte. U gaf enkel aan dat uw man verdwenen was en hij u, toen u opbelde, niet wilde zeggen waar hij was. U maakte geen gewag van een eventuele meenamen door onbekenden (CGVS p. 4).

Verder blijft u **onaannemelijk vaag over de broer van uw echtgenoot, M.B. (...)**.

U verklaarde dat u en uw gezin vanwege hem problemen kregen met de Russische autoriteiten. Echter, hoewel M. (...) na zijn terugkeer uit Jemen in 2005 tot december 2009 bij u en uw echtgenoot verbleef (CGVS p. 7), bleek u niet op de hoogte van een aantal essentiële elementen.

U verklaarde dat hij van 1994 tot 1998 aan een islamitisch instituut in Malgobek studeerde. Toen dit instituut gesloten werd, vertrok hij in 2000 naar Jemen om daar verder te studeren. Hij zou daar acht jaar studeren, maar keerde al in 2005 terug.

U wist niet waarom hij eerder terugkeerde (CGVS p. 7), hoewel hij bij jullie introk.

U gaf verder aan dat uw schoonbroer al voordat hij in december 2009 door de FSB van bij jullie thuis werd meegenomen, opgeroepen werd door de FSB. U wist echter niet wanneer dit voor het eerst gebeurde en hoe vaak hij zo opgeroepen was geweest. U wist evenmin waarom de FSB hem opriep en later zelfs mee nam (CGVS p. 7-8). In maart 2010 kwam er nog een convocatietoelichting voor M. (...). Omdat hij er niet was, ging uw echtgenoot in zijn plaats naar de politie. U weet echter niet wat er dan precies gebeurde of wat er precies gezegd werd bij de politie (CGVS p. 10). Ook al werd u als vrouw niet op de hoogte gebracht van alle details, het is toch niet aannemelijk dat u van al deze elementen niet op de hoogte was. M. (...) woonde immers bij jullie in en u duidde hem aan als de oorzaak voor uw eigen problemen.

U legt overigens ook **geen enkel overtuigend begin van bewijs voor omtrent uw schoonbroer**. Het enige document dat u voorlegde met betrekking tot M.B. (...) is een attest dat door de directrice van de middelbare school in Troitskaja, waar hij de geschiedenis van de islam doceerde van 1 september 2008 tot 15 december 2009, werd opgesteld.

In de eerste plaats is dit document slechts een fax en dus geen origineel document waardoor bijgevolg de authenticiteit ervan onmogelijk kan worden nagegaan.

Daarnaast is het toch ook wel merkwaardig dat op dit document vermeld staat dat het werd uitgereikt aan M.B. (...) op 11 januari 2011. U verklaarde immers dat uw schoonbroer al sinds december 2009 ondergedoken zit, omdat hij door de FSB gezocht wordt. Bovendien ondersteunt dit attest geenszins uw verklaring dat uw schoonbroer problemen kende met de FSB of de Russische autoriteiten.

Met betrekking tot de documenten die u voorlegt over uw echtgenoot, met name de kopie van jullie huwelijksakte, de foto waarop u met hem en jullie zoon U. (...) te zien bent en de kopies van zijn intern paspoort, dient geoordeeld te worden dat deze stukken uw verklaringen over de identiteit van V.B. (...) en uw echtelijke band met hem bevestigen. Ook de stempel van de registratie van jullie huwelijk en zijn vermelding als vader op de geboorteakte van uw zoon U. (...), bevestigen de door u aangehaalde band met V.B. (...).

Geen van deze documenten verwijst echter naar de door u aangehaalde problemen, waaronder zijn verdwijning of de beschieting van zijn wagen.

Overigens is het toch ook merkwaardig dat u aan kopies van bladzijden uit zijn intern paspoort bent geraakt. U heeft immers sinds eind april 2009 geen contact meer gehad met hem en u verklaarde dat ook uw familie en schoonfamilie in Ingoesjetie geen contact meer hadden met hem (CGVS p. 3, p. 4-5). Ook de overige door u voorgelegde documenten zijn niet afdoende om uw asielrelaas aannemelijk te maken.

In de eerste plaats betreft deze vaststelling de verklaringen die twee getuigen voor u neerschreven. Één van hen bevestigt dat hij u in het ziekenhuis in Nazran zag, waar uw buurman verklaarde dat u door onbekende en gemaskerde mannen in elkaar was geslagen. De andere getuige is uw buurman die u

naar het ziekenhuis bracht en uw verklaringen verder bevestigt. Dit zijn echter getuigenissen van persoonlijke aard en vormen dan ook geen objectieve informatie.

Ook het medisch attest verwijst naar uw eigen verklaringen over de oorzaak van uw verwondingen. De convocaties, waarin uw echtgenoot en zijn broer bij de politie van het Sunzhenski district werden opgeroepen (CGVS p. 10), en die dus direct zouden kunnen verwijzen naar de door u ingeroepen problemen, legt u dan weer niet voor.

Tenslotte dient er nog te worden stilgestaan bij uw verklaringen over uw reisroute tot België. U verklaarde dat uw broer u naar Sjachtï (regio Rostov, Russische Federatie) bracht, waar jullie een zekere A.S. (...) ontmoetten. Deze nam u en uw zoon mee naar Donetsk, waar hij jullie in een appartement onderbracht. Van daar bracht hij jullie met een personenwagen naar België.

U reisde dit stuk met een vals document, met name een paspoort op naam van V.S. (...). U, uw zoon en de passeur reisden als gezin (CGVS p. 12).

Hoewel u dit paspoort wel degelijk gezien had, wist u niet of er een visum in aangebracht was. U verklaarde enkel dat jullie aan de Poolse grens gecontroleerd werden, zowel de documenten als de auto zelf (CGVS p. 13).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er inderdaad zeer strikte controles plaats vinden van het personenverkeer aan de Poolse EU-buitengrens waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen informatie kan geven over het visum dat was aangebracht in uw vals paspoort.

U en de passeur namen ook een onaannemelijk groot risico. Immers, niet alleen reisde u met een vals document waar u niet volledig de inhoud van kende; u hield zelf ook uw intern paspoort en andere identiteitsdocumenten, die wezen op uw echte identiteit, bij u tijdens deze reis.

Bijgevolg ondermijnen deze vaststellingen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw reisroute tot België.

Gezien deze vaststellingen moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uw intern paspoort en de geboorteakte van uw zoon bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens. Aangezien deze gegevens hier niet worden betwist, vermogen deze documenten niet bovenstaande conclusies te beïnvloeden. Het attest in verband met uw tijdelijke registratie, voor de periode van 30/12/2009 tot 30/12/2010, in Troitskaja, bevestigt uw verklaringen over uw verblijf in dit dorp, maar heeft verder geen enkel verband met de door u aangehaalde asielmotieven."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 28 februari 2011 aan dat de beslissing van de commissaris-generaal gebaseerd is op onjuiste en weinig pertinente gegevens.

Volgens verzoekster bestaat er geen contradictie tussen haar verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze op het Commissariaat-generaal betreffende de dag van de aanslag op haar man. Zij stelt dat zij tweemaal heeft verklaard dat dit op 29 juli 2010 is gebeurd.

Zij laat gelden dat zij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal evenmin haar verklaring, afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat haar man werd meegenomen, heeft tegengesproken. Zij benadrukt dat de verklaring, afgelegd op het Commissariaat-generaal, dat zij pas na twee dagen door haar man werd opgebeld, overeenkomt met deze afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij duidt het de met het verhoor belaste ambtenaar ten kwade dat hij haar niet heeft gewezen op de vermeende contradictie, zodat zij niet in mogelijkheid was om verduidelijking te geven.

Volgens verzoekster houdt de commissaris-generaal ten onrechte voor dat zij vage verklaringen heeft afgelegd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal.

Zij herhaalt dat zij uitdrukkelijk heeft verklaard dat zij zowel in de ziekenhuizen als bij de politiediensten heeft geïnformeerd naar haar echtgenoot.

Het feit dat zij na het laatste contact met haar echtgenoot, geen contact heeft gezocht met de autoriteiten, verklaart zij enerzijds doordat haar echtgenoot haar dit had gevraagd en anderzijds aangezien zij vermoedde dat de autoriteiten betrokken waren bij de aanslag.

Verzoekster houdt voor dat het feit dat zij niet wist of de autoriteiten en haar echtgenoot nog contact hadden genomen met haar schoonfamilie, niet van aard is om haar geloofwaardigheid te ontfemen.

Verder is het volgens verzoekster niet verwonderlijk dat de autoriteiten haar niet contacteerden aangezien zij reeds twee dagen na het incident, bij haar broer ging verblijven.

Dat haar zus geen contact onderhield met haar schoonfamilie vindt verzoekster evenmin vreemd aangezien deze zus ver weg woont en geen band heeft met de schoonfamilie.

Verzoekster somt een aantal "*precieze en concrete elementen*" (zie verzoekschrift, p. 5) op die zij tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal heeft verteld met betrekking tot M. Zij benadrukt dat dit coherente en precieze informatie betreft, wat volgens haar de geloofwaardigheid van haar relaas ondersteunt. Volgens verzoekster doet het feit dat zij de inhoud van bepaalde gesprekken van M. en haar echtgenoot of de details van bepaalde oproepingen niet kent, geen afbreuk aan deze precieze en coherente verklaringen.

Volgens haar is dit te verklaren vanuit de gesloten Ingoesjetische cultuur en de specifieke, niet-geëmancipeerde positie van de vrouw in het klassieke Ingoesjetische gezinsverband. Verzoekster voegt er aan toe dat het evenmin uit te sluiten is dat zij niet geïnformeerd werd omtrent bepaalde zaken teneinde haar niet te verontrusten en ook de rust in de familie te bewaren.

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte de authenticiteit van de door haar bijgebrachte stukken in twijfel trekt en benadrukt dat zij tijdens het verhoor heeft gezegd dat zij de originelen nog verwachtte. Verzoekster wijst er op dat thans deze stukken zijn toegekomen en dat zij deze bij haar verzoekschrift heeft gevoegd. Zij verduidelijkt dat de datum van het attest 11 januari 2011 is, omdat het attest op die dag werd uitgereikt aan I.B., de broer van M..

Verzoekster wijst er op dat zij coherente en plausibele verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de door haar gevolgde reisroute. Zo stelt zij te hebben bevestigd dat er individuele controles waren aan de Poolse grens en dat zij over een door de smokkelaar aangemaakt paspoort beschikte.

Zij verklaart dat zij vertrouwen heeft gesteld in de smokkelaar aangezien ze hem 7.000 € had betaald en dat de smokkelaar haar nooit heeft verteld dat zij het risico liep aan de grens persoonlijk te worden ondervraagd, wat volgens haar uitlegt dat zij het niet nodig vond om de daden van de smokkelaar op hun juistheid te controleren.

Verzoekster stelt dat het standpunt van de commissaris-generaal aangaande de situatie in Ingoesjetië dubbelzinnig en niet consequent is; enerzijds erkent de commissaris-generaal dat er burgerslachtoffers vallen ten gevolge van willekeurig geweld en anderzijds geeft hij aan dat er geen risico bestaat op het lijden van ernstige schade.

Verzoekster laat gelden dat een risico bestaat van zodra vaststaat dat er in haar regio burgerslachtoffers vallen, wat blijkt uit het "Subject Related Briefing"-rapport in het administratief dossier. Volgens haar blijkt ook uit de analyse van de "Subject Related Briefing" dat een verbetering van de veiligheidssituatie onwaarschijnlijk is en stelt dat op basis van de huidige situatie in Ingoesjetië niet ernstig kan worden ontkend dat iedere burger er het slachtoffer kan worden van een willekeurige aanslag.

Verzoekster besluit dat, aangezien er regelmatig burgerslachtoffers vallen, er uiteraard ook voor haar en haar zoon een reëel risico bestaat het slachtoffer te worden van een aanslag.

Verzoekster vraagt van haar de status van vluchteling te erkennen, of haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg,

uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekster, zowel in de vragenlijst van 23 september 2010 van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie p. 2) als tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal (zie verhoorverslag van 6 januari 2011, p. 3), heeft verklaard dat het schietincident met haar echtgenoot plaats vond eind juli 2010. De vermelding in de bestreden beslissing van “29 april 2010” (zie bestreden beslissing p. 2) betreft dus een materiële vergissing die niet van aard is om inhoudelijk de beslissing aan te tasten.

Verder doet deze materiële vergissing geen afbreuk aan het feit dat -zoals in de bestreden beslissing terecht werd gesteld- verzoekster slechts vage verklaringen aflegde aangaande de problemen van haar echtgenoot en bijzonder weinig initiatief nam na diens verdwijning.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift (p. 3) laat gelden dat “*Dat zij op DVZ heeft verklaard dat haar man werd meegenomen, wordt door verzoekster evenmin tegengesproken in haar interview op het CGVS*”, verduidelijkt de Raad dat uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt dat zij aldaar geen melding heeft gemaakt dat hij werd meegenomen door onbekenden.

Het niet vermelden tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal van een op de Dienst Vreemdelingenzaken opgegeven wezenlijk element, verzet er zich tegen om de verklaringen als coherent -zoals verzoekster stelt- aan te nemen.

De Raad herhaalt dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheid, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag. Deze moet immers, op grond van dit relaas nagegaan of er in hoofde van verzoekster aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Aangezien de voorgehouden “meename” van verzoeksters echtgenoot een essentieel element betreft uit haar asielrelaas, ziet de Raad niet in waarom zij dit niet heeft vermeld bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal.

Ook het verweer van verzoekster dat de ambtenaar op het Commissariaat-generaal haar had moeten wijzen op eventuele weglatingen, wordt niet aanvaard. Er kan inderdaad niet worden verwacht dat de commissaris-generaal een asielzoeker moet leiden in het aanbrengen van feiten noch bewijzen en lacunes in de bewijsvoering zelf moet opvullen.

Aan verzoekster werd gedurende het verhoor voldoende de mogelijkheid geboden om alle wezenlijke elementen naar voor te brengen, zodat het sterk bevreemdend overkomt dat zij geen melding heeft gemaakt van de meename van haar echtgenoot vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Raad stelt verder vast dat de uitleg van verzoekster in haar verzoekschrift om haar vage verklaringen en het gebrek aan initiatief te verklaren, bestaat uit een aantal blote beweringen; Vooreerst slaagt verzoekster er niet in de vaststelling te weerleggen dat zij geen poging ondernam om na de verdwijning van haar echtgenoot, haar problemen aan te kaarten bij nationale autoriteiten.

Inderdaad, verzoeksters opwerping (zie verzoekschrift, p. 4) dat zij en haar man konden vermoeden dat de autoriteiten betrokken waren bij de aanslag op haar man zodat ze alle contact met de autoriteiten vermeden, betreft een loutere bewering die niet hard wordt gemaakt; ook de uitleg dat haar echtgenoot haar zou hebben gevraagd om geen contact op te nemen met de autoriteiten is van dezelfde aard.

De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming; van een asielzoeker mag dus worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Nu blijkt dat de nationale autoriteiten niet op de hoogte werden gebracht van verzoeksters problemen, werd hen dan ook niet de kans geboden om verzoekster bescherming te bieden.

Naast de nalatigheid om beroep te doen op nationale bescherming, wijst de bestreden beslissing terecht op het gebrek aan inspanningen in hoofde van verzoekster om meer informatie over haar vervolgingsproblemen te bekomen.

Uit het administratief dossier kan een manifest gebrek aan interesse van verzoekster worden afgeleid.

De Raad meent dat van iemand die zijn land van herkomst heeft ontvlucht omwille van bepaalde problemen enige belangstelling mag worden verwacht in verband met de exacte omstandigheden en bijzonderheden van deze problemen. Daar de vlucht uit het land van herkomst een gebeurtenis met een zware impact op verzoeksters leven is, kan minstens worden verwacht dat zij tracht bijkomende informatie en verduidelijking te verkrijgen via haar zus, met wie ze contact onderhoudt (zie verhoorverslag van 6 januari 2011, p. 3).

De opwerping van verzoekster dat haar zus geen contact onderhield met verzoeksters schoonfamilie omdat zij geen band heeft met deze familie, wordt niet als een valabele uitleg aanvaard; het feit dat deze geen "affiliatie" (zie verzoekschrift, p.4) hebben, is voor bedoelde zus geen beletsel om zich te informeren bij de schoonfamilie van verzoekster aangaande het verder verloop van zaken.

Het feit dat verzoekster nagelaten heeft informatie op te vragen en in haar verzoekschrift in gebreke blijft hiervoor een aannemelijke verklaring te geven, keert zich tegen de geloofwaardigheid van haar beweerde vrees.

Daarenboven vermeldt de bestreden beslissing terecht dat verzoekster zeer vaag bleef omtrent de broer van haar echtgenoot, M.B., die nochtans aan de basis ligt van haar problemen.

Verzoekster geeft in haar verzoekschrift een aantal verklaringen die volgens haar de geloofwaardigheid van haar relaas ten volle ondersteunen.

De Raad treedt verweerder bij waar deze stelt dat het feit dat verzoekster correcte informatie met betrekking tot M. heeft gegeven, geen afbreuk doet aan het feit dat zij niet op de hoogte bleek te zijn van enkele andere essentiële elementen.

Aangezien M. gedurende vier jaar bij verzoekster en haar echtgenoot verbleef, mag van verzoekster inderdaad verwacht worden dat zij de essentiële elementen aangaande de problemen van M. kan weergeven. De tekortkomingen van verzoeksters verklaringen dienaangaande worden uitgebreid weergegeven in de bestreden beslissing (zie p. 3);

"U verklaarde dat hij van 1994 tot 1998 aan een islamitisch instituut in Malgobek studeerde. Toen dit instituut gesloten werd, vertrok hij in 2000 naar Jemen om daar verder te studeren. Hij zou daar acht jaar studeren, maar keerde al in 2005 terug. U wist niet waarom hij eerder terugkeerde (CGVS p. 7), hoewel hij bij jullie introk.

U gaf verder aan dat uw schoonbroer al voordat hij in december 2009 door de FSB van bij jullie thuis werd meegenomen, opgeroepen werd door de FSB. U wist echter niet wanneer dit voor het eerst gebeurde en hoe vaak hij zo opgeroepen was geweest. U wist evenmin waarom de FSB hem opriep en later zelfs mee nam (CGVS p. 7-8).

In maart 2010 kwam er nog een convocatie toe voor M. (...). Omdat hij er niet was, ging uw echtgenoot in zijn plaats naar de politie. U weet echter niet wat er dan precies gebeurde of wat er precies gezegd werd bij de politie (CGVS p. 10)."

Verzoeksters poging om haar onwetendheid te verklaren (zie verzoekschrift, p. 5) door te verwijzen naar de niet-geëmancipeerde positie van de vrouw in Ingoesjetie en naar de hypothese dat zij misschien niet werd ingelicht om de rust in de familie te bewaren, wordt door de Raad als blote beweringen van de hand gewezen.

De motivering in de bestreden beslissing blijft dan ook behouden.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoekster er in haar verzoekschrift niet in slaagt om haar reisroute geloofwaardig te maken. Zij beperkt er zich tot het louter tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal en stelt dat: *“Verzoekster heeft geen coherente en plausible verklaringen afgelegd m.b.t. de door haar gevolgde reisroute”*.

In de bestreden beslissing werd daarentegen terecht gewezen op tal van elementen die de geloofwaardigheid van verzoekster ernstig in twijfel trekken: *“U verklaarde dat uw broer u naar Sjachtı (regio Rostov, Russische Federatie) bracht, waar jullie een zekere A.S. (...) ontmoetten. Deze nam u en uw zoon mee naar Donetsk, waar hij jullie in een appartement onderbracht. Van daar bracht hij jullie met een personenwagen naar België. U reisde dit stuk met een vals document, met name een paspoort op naam van V.S. (...). U, uw zoon en de passeur reisden als gezin (CGVS p. 12).*

Hoewel u dit paspoort wel degelijk gezien had, wist u niet of er een visum in aangebracht was. U verklaarde enkel dat jullie aan de Poolse grens gecontroleerd werden, zowel de documenten als de auto zelf (CGVS p. 13).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er inderdaad zeer strikte controles plaats vinden van het personenverkeer aan de Poolse EU-buitengrens waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen informatie kan geven over het visum dat was aangebracht in uw vals paspoort.

U en de passeur namen ook een onaannemelijk groot risico. Immers, niet alleen reisde u met een vals document waar u niet volledig de inhoud van kende; u hield zelf ook uw intern paspoort en andere identiteitsdocumenten, die wezen op uw echte identiteit, bij u tijdens deze reis. Bijgevolg ondermijnen deze vaststellingen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw reisroute tot België.”

De Raad stelt vast dat verzoekster zich in haar verzoekschrift ter verdediging beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen.

Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Het komt aan verzoekster toe om de motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar ze met haar argumentatie dat ze geen nood voelde om alle handelingen van de smokkelaar te onderzoeken op hun juistheid, niet verder komt dan een terloopse opmerking, en aldus in gebreke blijft.

De motivering in de bestreden beslissing aangaande verzoeksters reisweg blijft dan ook behouden.

De samenlezing van bovenstaande vaststellingen ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

2.4. De vier bij het verzoekschrift gevoegde documenten zijn gesteld in het Russisch en niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar de taal van de rechtspleging; de Raad neemt deze niet in overweging van artikel 8 PrRVV.

Daarnaast merkt de Raad op dat -zelfs indien de stukken in overweging zouden worden genomen- ze niet van aard waren om de motivering van de bestreden beslissing te ondergraven gezien niet wordt verduidelijkt in het verzoekschrift hoe het attest van de middelbare school in Troitskaja van 11 januari 2011, het verblijfsattest, de getuigenverklaringen en foto's als stavingstukken dienend zouden zijn.

Verzoekster verduidelijkt enkel dat het attest van de middelbare school van 11 januari 2011 dateert, aangezien het op die dag werd uitgereikt aan de broer van M.. Deze verduidelijking volstaat op zich niet om de relevantie van dit document aan te tonen.

2.5. De Raad volgt de stelling van verzoekster niet waar zij stelt dat het standpunt van de commissaris-generaal inzake de situatie in Ingoesjetı dubbelzinnig en niet consequent is.

Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift dat, aangezien er regelmatig burgerslachtoffers vallen, er een reëel risico is dat zij en haar zoontje het slachtoffer zullen worden van de aanslagen.

De Raad wijst er op dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het is immers de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te kunnen erkennen. De bestreden beslissing preciseert dan ook zeer duidelijk dat, aangezien de veiligheidssituatie in Ingoesjetı zeer complex is, een individuele beoordeling van de asielaanvraag noodzakelijk is.

De bestreden beslissing stelt terecht dat verzoekster er in casu niet in is geslaagd de individualisering van haar vrees aan te tonen, hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van haar asielaanvraag.

De Raad schaart zich tevens achter het besluit van de commissaris-generaal gebaseerd op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, dat het leven of de persoon van de burgers in

Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict; het besluit dat er actueel voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet is, is niet onjuist.

Verweerder merkt in dit opzicht in zijn nota terecht op dat verzoekster nalaat concreet aan te tonen op welke wijze de informatie uit het administratief dossier onjuist zou zijn of verkeerd zou zijn geïnterpreteerd door de commissaris-generaal.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 aangenomen worden.

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

In zoverre verzoekster zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op hetgeen zij heeft aangehaald in het kader van haar asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoekster haar relaas niet aannemelijk heeft gemaakt.

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet.

Verzoekster voert daarnaast geen elementen aan die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

De Raad schaaft zich op basis van de informatie die zich dienaangaande in het administratief dossier bevindt, achter het besluit van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE